

LUCAS EN DE TEMPEL BUITEN DE TIJD

MARTIN KRUINIGER

18

Inhoud

Voorwoord	2
Proloog	3
1. Het Dagboek	4
2. De Man in de Schaduw	7
3. Wat Niet Had Mogen Bestaan	10
4. De Fout	13
5. De Jacht	16
6. De Keuze	19
7. Wat Je Niet Kunt Terugdraaien	22
8. De Tempel Wordt Wakker	25
9. Wat De Tijd Terugneemt	28
10. Wat Blijft	31
Nawoord	33

© Copyright 2025 door Martin Kruiniger – Alle rechten voorbehouden.

Het is niet toegestaan om enig deel van dit document te reproduceren, te dupliceren of door te geven, noch in elektronische vorm, noch in gedrukte vorm. Het opnemen van deze publicatie is streng verboden.

Voorwoord

Sommige verhalen beginnen met een voorwerp.
Iets kleins dat meer weet dan jij.

Dit verhaal begint met een dagboek.
Geschreven door een man die ontdekte dat tijd geen rechte lijn is, maar
een reeks keuzes. En dat niet iedereen die keuzes zou mogen maken.

Lucas dacht dat hij zijn opa kende.
Maar wat je hier gaat lezen, laat zien dat opa Nelis meer was dan een
grootvader. Hij begreep dat kennis verantwoordelijkheid vraagt, en dat
sommige geheimen alleen doorgegeven mogen worden aan wie ze kan
dragen.

De tempel buiten de tijd bestaat.
Niet op een kaart. Niet in een museum.
Maar hier.

Lees verder.
Sommige verhalen laten je niet meer los.

Proloog

Het zand gaf mee onder zijn laarzen terwijl de zon langzaam achter de rotsen zakte. De woestijn werd stiller, alsof ze haar adem inhield. Voor hem lag de ingang, half verborgen, zorgvuldig uit het zicht gehouden door tijd en mens. Dit was geen toeval. Dit was een waarschuwing.

Hij knielde en veegde met zijn hand het laatste zand weg. De steen eronder was glad, te glad voor iets dat eeuwenlang vergeten had moeten zijn. In het oppervlak zat een uitsparing, rond en precies. Groot genoeg voor iets kleins. Iets dat hij herkende, nog voor hij het durfde toe te geven.

Binnen was het koel. De lucht rook oud, maar niet dood. De gangen leken niet gebouwd om mensen te verwelkomen, maar om hen te testen. Elke stap voelde als een vraag. Elke schaduw als een antwoord dat hij liever niet hoorde.

Diep in de tempel stond het mechanisme. Geen beelden. Geen goud. Alleen ringen, tandwielen en een stilte die zwaarder woog dan steen. Dit verplaatste geen lichamen. Dit verplaatste momenten. Keuzes. Gevolgen.

Achter hem klonk een zacht geluid. Geen echo. Geen voetstap. Iemand was daar. Een kromme, stevige oude man, gehuld in een lange, bruine, versleten jas. Zijn ogen waren amandelvormig en diep. Het voelde alsof ze door hem heen keken, alsof ze alles al wisten.

Dit was het punt waarop geschiedenis kon kantelen.

En ergens, ver weg in een andere tijd, bestond een jongen die dit ooit zou moeten begrijpen.

1. Het Dagboek

Lucas had het dagboek al drie dagen op zijn bureau liggen zonder het open te durven maken.

Niet omdat hij bang was voor wat erin stond, maar omdat sommige dingen zwaarder worden zodra je ze aanraakt. Het boek was dik, met een leren kaft die op meerdere plekken was gescheurd. De hoeken waren rondgesleten, alsof het vaak was meegenomen. Alsof het niet gemaakt was om stil te liggen.

Zijn vader had het zonder veel woorden aan hem gegeven.

“Dit lag nog in een oude doos van opa,” had hij gezegd. “Ik denk dat het bij jou hoort, want er staat op, *Voor Lucas als hij twaalf is*”

Meer uitleg was er niet geweest. Die had Lucas ook niet gevraagd.

Nu was het avond. Regen tikte zacht tegen het raam. Het huis was rustig. Te rustig. Lucas pakte het dagboek op en voelde meteen dat het geen gewoon boek was. Het rook naar oud papier, stof en iets anders. Iets droogs. Zand, misschien.

Hij sloeg het open.

Egypte, 1950.

Ik dacht dat ik alles al had gezien, tot ik deze plek vond.

De woestijn lag open en eindeloos onder een bleke hemel. De hitte drukte als een gewicht op de schouders van de man die langzaam vooruitliep. Nelis trok zijn hoed iets lager en kneep zijn ogen samen tegen het licht. Voor hem, half verborgen achter rotsen en zand, tekende zich een structuur af die niet op kaarten stond. Geen tempel voor goden. Geen graf voor koningen. Dit was gebouwd met een ander doel.

Hij bleef staan en luisterde. Geen wind. Geen vogels. Alleen stilte, dik en gespannen.

Dit was zo'n plek.

Hij liep verder en knielde bij de ingang. Met zijn hand veegde hij zand weg en legde gladde steen bloot. Te glad. Te precies. Alsof tijd hier geen vat op had gekregen. In de steen zat een ronde uitsparing. Niet groot. Niet opvallend. Maar perfect.

Nelis voelde zijn hartslag versnellen.
Hij had dit eerder gezien.

Een jaar geleden. In Delft. In zijn studeerkamer. Een jongen die hij herkende nog voor hij begreep hoe dat kon. Zijn kleinzoon. Lucas. Met een beschadigd gouden zakhorloge dat niet tikte. Hij had geen vragen gesteld. Hij had alleen geweten dat dit geen toeval was.

En nu stond hij hier.

Binnen was het koel. De temperatuur viel zo abrupt dat zijn huid tintelde. Hij stak een fakkel aan en liep de gang in. De muren waren bedekt met tekens die geen hiërogliefen waren. Ze herhaalden zich. Patronen. Cirkels. Tijd vastgelegd in steen.

De gang mondde uit in een ruimte die hem de adem benam.
In het midden stond een mechanisme. Groot. Oud. Stil. Ringen van metaal en steen grepen in elkaar als de binnenkant van een enorme klok. Geen wijzers. Geen cijfers. Alleen beweging die leek te wachten.

Een uitsparing in het hart ervan had exact de vorm van een zakhorloge.

“Dit is niet mogelijk,” mompelde Nelis.
Maar alles aan deze plek zei dat het juist onvermijdelijk was.

Achter hem klonk een zachte kuch.

Nelis draaide zich om. In de schaduw bij de ingang stond een man die hij niet had horen binnenkomen. Krom en stevig, gehuld in een lange, bruine, versleten jas. Zijn houding was onopvallend, bijna onhandig. Maar zijn ogen... die waren amandelvormig en diep. Het voelde alsof ze niet naar Nelis keken, maar door hem heen.

Ze bleven zo staan. Zwijgend.

“U volgt mij,” zei Nelis uiteindelijk.

De man glimlachte vaag.
“Al langer dan vandaag.”

“Wie bent u?”

De man keek even langs hem heen, naar het mechanisme. Toen terug.
“Familie,” zei hij rustig. “Al klinkt dat onmogelijk.”

“Lucas! Wil je wat drinken?”

De tempel viel weg.

Lucas zat weer op zijn bed, het dagboek open op zijn schoot. Zijn hart klopte sneller dan normaal. Hij keek naar de bladzijde. De zin stopte abrupt, alsof iemand midden in een ademhaling was opgehouden met schrijven.

Dit was geen verhaal.

Dit was een herinnering die verder wilde.

Lucas sloeg de bladzijde om.

2. De Man in de Schaduw

Lucas ademde diep in voordat hij verder las.
Het dagboek voelde warmer dan daarnet, alsof het zich had voorbereid.

*Hij zei dat hij familie was.
En dat ik hem al kende, ook al wist ik dat nog niet.*

De man bleef bij de ingang staan, half in het donker. Niet dreigend. Niet uitnodigend. Zijn jas hing zwaar om zijn schouders, de stof dun en versleten door eeuwen die geen sporen hadden mogen nalaten. Wanneer hij bewoog, leek hij ouder en jonger tegelijk. Alsof tijd hem niet goed had kunnen vastpakken.

“Familie waarvan?” vroeg Nelis.

“Van u,” zei de man. “Maar niet van deze tijd.”

De fakkel knetterde. Het mechanisme achter hen bleef stil, maar Nelis had het gevoel dat het luisterde. Hij deed een stap opzij, zodat de man de ruimte kon zien. Die keek niet onder de indruk. Zijn blik gleed langs ringen en tandwielen, bleef even hangen bij de uitsparing.

“Het horloge ontbreekt,” zei hij.

“U weet wat dit is,” zei Nelis.

De man knikte. “Ik heb het gebouwd. Of beter gezegd: laten bouwen. Drieëntwintig generaties voor u.”

Nelis lachte kort. Het klonk hol. “Dat is onmogelijk.”

“Dat zeggen mensen vaak,” antwoordde de man rustig. “Meestal net voordat ze gelijk krijgen.”

Ze verlieten de tempel samen. Buiten was de lucht afgekoeld en hing de schemering laag boven het zand. De man liep met korte, vaste passen,

alsof hij deze weg al vaker had genomen. Alsof hij hier niet voor het eerst was.

Later die avond zaten ze in een bar in Caïro. Het licht was zwak, de lucht dik van rook en stemmen. De man zat schuin tegenover Nelis, zijn handen om een glas dat hij niet leeg dronk.

“Het horloge is verloren,” zei hij. “Al heel lang. Toen het verdween, bleef ik achter.”

“U ziet er niet achtergebleven uit,” zei Nelis.

“Dat is dankzij Annelieke.”

De naam viel zacht, maar zwaar. De man vertelde hoe een vrouw hem had gevonden, eeuwen geleden. Hoe zij hem een kracht had gegeven die geen zegen was. Niet ouder worden. Niet sterven. Meereizen, telkens wanneer het horloge werd gebruikt. Tot het veilig was. Tot iemand het droeg die het begreep.

“Het heeft eeuwen niet getikt,” zei hij. “Tot een jongen het vasthield.”

Nelis dacht aan zijn studeerkamer. Aan Lucas. Aan het beschadigde gouden zakhorloge dat zwigend in zijn hand had gelegen. Aan de zekerheid die hij toen had gevoeld, zonder te weten waarom.

“Hij is mijn kleinzoon,” zei Nelis.

De man glimlachte voor het eerst echt. “Dat weet ik.”

Ze spraken tot laat. Over verantwoordelijkheid. Over tijd die niet gerepareerd kon worden, alleen bewaakt. Over fouten die generaties lang doorwerken. Toen ze opstonden, was de man ineens weer onopvallend. Een figuur die je zou vergeten als je hem niet had aangekeken.

“Waar is het horloge?” vroeg Nelis.

De man keek hem aan. Zijn ogen waren diep. Amandelvormig.
Doordringend.

“In goede handen,” zei hij. “En op weg naar u toe.”

“Lucas, kom je helpen met opruimen?”

De bar verdween.

Lucas keek op, het dagboek nog open. Zijn kamer voelde kleiner dan net.
Hij knikte naar beneden, maar bleef nog even zitten. Zijn blik gleed naar
zijn jas, waar iets zwaars in de zak zat.

Het horloge bleef stil.

Lucas sloeg de bladzijde om.

3. Wat Niet Had Mogen Bestaan

Lucas merkte dat hij anders ademhaalde toen hij verder las.
Langzamer. Voorzichtiger.

*Ik heb hem niet meteen geloofd.
Maar ik heb hem wel serieus genomen.*

De nacht lag zwaar over de woestijn. Het kampvuur brandde laag, net genoeg om schaduwen te maken die groter waren dan de mannen zelf. Nelis zat op een opgevouwen kist en bestudeerde een kaart die hij al tientallen keren had bekeken. Geen enkel museum kende deze plek. Geen enkele universiteit. En dat was precies de bedoeling.

De oude man zat iets verderop, half in het donker. Zijn jas hing los om hem heen, alsof hij elk moment kon opstaan en verdwijnen. Soms leek hij er niet eens te zijn tot het vuur zijn gezicht even raakte en zijn ogen weer die vreemde diepte kregen.

“Waarom hier?” vroeg Nelis. “Waarom Egypte?”

“Omdat men hier altijd naar het verleden kijkt,” zei de man. “Niet naar wat erachter ligt.”

Hij legde uit dat het mechanisme geen tijdmachine was zoals in verhalen. Geen sprongen om dingen te veranderen. Het werkte op momenten, niet op jaren. Op kruispunten. Beslissingen. Het horloge was de sleutel, maar ook de rem. Zonder het horloge bleef alles stil.

“Dit is gebouwd om niet gebruikt te worden,” zei Nelis.

“Juist,” antwoordde de man. “En daarom is het gevaarlijk.”

De volgende dag daalden ze opnieuw af in de tempel. Nelis nam notities, schetsen, maten. Niet om te publiceren. Niet om te delen. Maar om te begrijpen wat hij moest verbergen. Elke ring, elke tand was met een precisie gemaakt die zijn tijd ver vooruit was. Geen magie. Geen goddelijke ingreep. Alleen kennis. Te veel kennis.

In een nis vond Nelis oude markeringen. Geen waarschuwingen. Geen instructies. Alleen één terugkerend teken. Een cirkel, onderbroken op precies één plek. Hetzelfde teken stond vaag gekrast in de rand van de uitsparing.

“Dat is geen breuk,” zei de man. “Dat is een pauze.”

Later, buiten, keek Nelis naar de horizon. De stilte voelde anders nu. Minder leeg. Alsof iets luisterde. Hij merkte dat de man hem soms aankeek wanneer hij dacht dat Nelis het niet zag. Niet controlerend. Beschermend.

“U reist mee,” zei Nelis. “Altijd.”

De man knikte. “Niet uit keuze. Uit belofte.”

“En als het horloge misbruikt wordt?”

“Dan grijpt de tijd zelf in,” zei hij. “En dat overleeft niemand.”

Nelis voelde een koude rilling die niets met de woestijnnacht te maken had. Hij dacht aan Lucas. Aan hoe jong hij nog was. Aan hoe vanzelfsprekend het horloge in zijn hand had gelegen. Alsof het wist waar het thuishoorde.

“Dan moet ik iets doen,” zei Nelis.

De man keek hem lang aan. “Dat doet u al.”

“Lucas! Ga je nou eindelijk slapen?”

De woestijn doofde.

Lucas zat rechtop in bed. Het huis was stil, op het zachte gezoem van de verwarming na. Hij keek naar de bladzijde waar de tekst abrupt stopte. Zijn gedachten bleven hangen bij één zin.

Dit was gebouwd om niet gebruikt te worden.

Lucas legde het dagboek naast zich neer en staarde naar het plafond. Hij wist dat slapen moeilijk zou worden. Sommige verhalen laten je niet los omdat ze spannend zijn. Maar omdat ze iets van je vragen.

Na een tijdje pakte hij het dagboek weer op.

Hij was er nog niet klaar mee.

4. De Fout

Lucas voelde het al vóór hij begon te lezen.
Dit hoofdstuk zou niet rustig blijven.

*Ik had gedacht dat begrijpen genoeg was.
Dat was mijn eerste fout.*

De lucht in de tempel voelde anders dan de dag ervoor. Zwaarder. Alsof de stenen zelf iets vasthielden wat eruit wilde. Nelis liep voorop, zijn fakkel laag, zijn adem ingehouden. De oude man volgde op afstand. Altijd op afstand. Dicht genoeg om in te grijpen. Ver genoeg om onzichtbaar te blijven.

Nelis knielde bij het mechanisme en legde zijn hand op de buitenste ring. Niet om te draaien. Niet om te activeren. Alleen om te voelen. De steen was koud, maar onder zijn hand leek iets te trillen, nauwelijks merkbaar. Alsof het mechanisme wist dat het herkend was.

“Raak niets aan,” zei de man.

“Dat doe ik ook niet,” antwoordde Nelis.

Maar de tempel maakte geen onderscheid tussen aanraken en naderen.

Er klonk een diepe toon, laag en lang, alsof ergens ver onder hen iets verschoof. Stof dwarrelde uit het plafond. Een steen viel en verbrijzelde naast Nelis’ voet. De ringen van het mechanisme bewogen een fractie. Net genoeg.

“Weg hier,” zei de man. Dit keer zonder kalmte.

Ze renden. Niet in paniek, maar met het soort haast dat ontstaat wanneer ervaring je vertelt dat je te laat bent begonnen. De gang achter hen begon te kraken. Scheuren trokken door de muren als bliksem. De tempel sloot zich. Letterlijk.

Nelis sprong over een scheur die zich voor zijn voeten opende. De fakkel doofde. Donker. Volledig. Hij voelde een hand die hem bij zijn schouder greep en hem vooruit trok. Sterk. Vaster dan hij had verwacht.

Buiten barstte de woestijn los in een zandstorm die er eerder niet was geweest. De lucht kleurde geel. De tempel verdween in een muur van zand alsof hij er nooit was geweest. Alsof hij zichzelf had gewist.

Ze stonden hijgend naast elkaar. Zand in hun haar. In hun ogen. In hun longen.

“Het reageerde op u,” zei Nelis.

“Op uw kennis,” antwoordde de man. “Niet op uw intentie.”

Nelis keek naar de plek waar de tempel had gestaan. Er was niets meer. Geen opening. Geen steen. Alleen duinen.

“Dan kan niemand er meer bij,” zei Nelis.

De man schudde langzaam zijn hoofd. “Dat is uw tweede fout.”

“Wat bedoelt u?”

“Omdat het niet verborgen is,” zei hij. “Het is verplaatst.”

Nelis voelde hoe de woorden zich vastzetten. Niet begraven. Niet vernietigd. Verplaatst. Zoals tijd zelf dat deed.

“Waarheen?”

De man keek hem aan met die diepe, amandelvormige ogen.

“Naar wanneer.”

“Lucas, kom je nu echt niet slapen?”

De storm viel stil.

Lucas zat weer op zijn bed. Zijn kamer voelde te helder na het donker van

de tempel. Hij keek naar de rand van het dagboek. Zijn vingers trilden licht. Dit was geen avontuur meer. Dit was een fout die nog niet klaar was.

Hij sloeg de bladzijde om.

En wist dat het erger zou worden.

5. De Jacht

Lucas voelde zijn hartslag al versnellen voordat hij de bladzijde omsloeg. Het papier kraakte, alsof het wist wat eraan kwam.

*Het mechanisme was weg.
Maar wij waren niet alleen.*

De nacht was gevallen over de woestijn, sneller dan normaal. De wind joeg zand langs het kamp, rukte aan doeken en touwen. Nelis stond gebogen over zijn notities toen hij het hoorde. Geen dier. Geen wind. Een voetstap die zich verraadde door net iets te voorzichtig te zijn.

Hij keek op. Aan de rand van het licht stond een man die hij niet kende. Te schoon. Te rechtop. Zijn blik gleed niet over het kamp, maar bleef hangen bij de kisten en kaarten. Bij hem.

“Professor Nelis,” zei de man. “U hebt iets gevonden.”

Het was geen vraag.

De oude man in de bruine jas stond al naast Nelis. Onopvallend. Maar zijn hand lag losjes op zijn mouw, een waarschuwing zonder woorden.

“U bent te laat,” zei Nelis.

De man glimlachte dun. “Dat ben ik zelden.”

Meer stemmen doken op uit het donker. Schaduwen bewogen. Het kamp werd kleiner. De lucht drukte. Nelis voelde het bekende gewicht van een keuze die niet te ontwijken viel.

“Rennen,” zei de oude man zacht.

Ze renden.

Het zand leek hen tegen te werken, alsof de woestijn partij had gekozen. Achter hen klonken stemmen, laarzen, een schot dat te hoog ging. Nelis

dook achter een rots en voelde hoe iets langs zijn oor suisde. Hij hapte naar adem en zette weer af. Hij was geen jonge man meer, maar adrenaline wist van geen leeftijd.

De oude man bleef vlak bij hem, altijd net uit het volle licht. Soms leek hij voor hen te zijn, soms achter hen. Alsof afstand hier geen vaste waarde had.

Ze bereikten een spleet tussen rotsen en doken naar binnen. Donker. Smal. De adem van de aarde tegen hun huid. Nelis struikelde, herstelde zich, voelde handen die hem voortduwden.

“Niet stoppen,” zei de oude man. “Niet kijken.”

De gang kwam uit in een ruimte die Nelis herkende, hoewel hij hier nooit was geweest. Steen, ringen, een echo die niet klopte. Het mechanisme was hier. Of beter gezegd, wat ervan over was. Fragmenten. Losse randen. De kern ontbrak.

De achtervolgers stortten binnen. Licht flitste. Schreeuwen. Chaos.

De oude man draaide zich om. Voor het eerst was hij niet onopvallend. Zijn ogen leken dieper dan de ruimte zelf. De lucht trilde. Niet van kracht, maar van aanwezigheid. De tijd zelf leek een ademhaling in te houden.

“Nu,” zei hij.

Nelis greep zijn notities en sprong door een opening die er een moment eerder nog niet was geweest. Steen schoof. De ruimte sloot zich. Het geschreeuw stierf weg alsof het was ingeslikt.

Ze lagen buiten, hijgend, sterren boven hen. De woestijn was weer stil. Te stil.

“Ze zullen blijven komen,” zei Nelis.

“Dat doen ze altijd,” antwoordde de oude man. “Totdat iemand hen stopt.”

Nelis keek naar hem. “Of bewaakt.”

De man knikte langzaam.

“Lucas, kom je helpen met de hond?”

De sterren doofden.

Lucas stond ineens in de gang van zijn huis, het dagboek nog open in zijn handen. Zijn adem ging snel. Hij aaide Chase automatisch, maar zijn gedachten bleven in de woestijn hangen.

Dit was geen vondst geweest.

Dit was een jacht.

En hij wist dat die nog niet voorbij was.

6. De Keuze

Lucas merkte dat hij zijn schouders had opgetrokken.
Alsof hij zich schrap zette.

*Vanaf dat moment wist ik dat verbergen niet genoeg was.
Iemand moest dragen wat niet vernietigd kon worden.*

De ochtend brak aan boven de woestijn met een kil licht dat niets verdoezelde. Het kamp was verlaten. Te netjes. De achtervolgers waren verdwenen, maar Nelis voelde dat ze niet weg waren. Alleen verder. Geduldiger. Hij zat op een kist en schreef, zijn hand sneller dan normaal, alsof hij bang was dat woorden hem zouden ontglippen.

De oude man stond een eindje verderop en keek naar de horizon. Zijn houding was ontspannen, maar zijn aandacht niet. Hij leek niet te wachten. Hij leek te bewaken.

“Ze weten nu wat hier is,” zei Nelis. “Of was.”

“Ze weten dat het bestaat,” antwoordde de man. “Dat is erger.”

Nelis sloot zijn notitieboek. “Dan moet het horloge verdwijnen.”

De man draaide zich langzaam om. “Nee. Dan moet het gevonden worden.”

Ze spraken later die dag in Caïro, opnieuw in de bar waar de lucht zwaar hing van rook en vermoeidheid. De stad ging door alsof er niets op het spel stond. Dat was het gevaarlijkste eraan. Nelis zat met zijn rug tegen de muur. De man tegenover hem, half in het licht, half eruit.

“U vertrouwt hem,” zei de man.

“Ja,” zei Nelis zonder aarzelen.

“Waarom?”

Nelis dacht aan Lucas. Aan hoe hij had gekeken toen hij het horloge vasthield. Niet hebzuchtig. Niet nieuwsgierig om de sensatie. Maar aandachtig. Alsof hij luisterde. “Omdat hij niet vraagt wat hij ermee kan,” zei Nelis. “Maar wat hij ermee moet.”

De man knikte. “Dat is zeldzaam.”

“En gevaarlijk,” zei Nelis.

“Alleen voor wie macht wil,” antwoordde de man.

Ze spraken over grenzen. Over momenten die niet aangeraakt mochten worden. Over hoe tijd zichzelf beschermt door mensen te kiezen die twijfelen. De man vertelde dat hij altijd zou meereizen wanneer het horloge werd gebruikt. Niet als gids. Niet als rechter. Alleen als schaduw. Als iemand die ingrijpt wanneer alles dreigt te breken.

“Hij zal mij soms zien,” zei Nelis.

“Ja.”

“En soms niet.”

“Meestal niet.”

Nelis voelde een vreemd soort rust. Geen opluchting. Maar zekerheid. Alsof een cirkel langzaam werd gesloten.

Die avond schreef hij verder in zijn dagboek. Niet als archeoloog. Niet als professor. Maar als grootvader. Hij schreef over vertrouwen. Over verantwoordelijkheid. Over het verschil tussen kunnen en mogen.

“Lucas, kom je even helpen?”

De bar vervaagde.

Lucas stond in de keuken met een theedoek in zijn hand. Hij wist niet hoe lang hij daar al stond. Zijn hoofd zat nog vol rook en zand en stemmen.

Hij droogde een bord af en voelde het gewicht van iets onzichtbaars op zijn borst.

Toen hij terug op zijn kamer was, pakte hij het dagboek weer op.
Hij wist nu één ding zeker.

Dit verhaal ging niet over opa Nelis.
Het ging over wat er werd doorgegeven.

En het ergste moest nog komen.

7. Wat Je Niet Kunt Terugdraaien

Lucas bleef even stil zitten voor hij verder las.
Niet uit angst. Uit besef.

*Ik dacht dat kiezen het einde was.
Maar kiezen is pas het begin.*

De dagen erna voelden te scherp. Elk geluid in de woestijn leek betekenis te hebben. Elke schaduw leek net iets te lang te blijven hangen. Nelis werkte door, niet om te vinden, maar om te voorkomen dat anderen zouden begrijpen wat hij had begrepen. Kaarten werden aangepast. Aantekeningen herschreven. Details weggelaten die voor de verkeerde ogen dodelijk precies zouden zijn.

De oude man was er steeds. Soms zichtbaar, soms niet. Soms leek hij achter Nelis te lopen, soms voor hem. Een keer zag Nelis hem weerspiegeld in een ruit terwijl hij zeker wist dat hij alleen was. Het was geen dreiging. Het was toezicht.

“Ze komen dichterbij,” zei Nelis.

De man knikte. “Ze leren snel. Dat doen mensen altijd wanneer ze denken dat ze recht hebben op iets.”

’s Avonds, terug in Caïro, merkte Nelis dat hij werd herkend. Niet bij naam. Bij houding. Bij de manier waarop hij keek. In een hotelhal bleef iemand te lang staan. In een taxi stelde een chauffeur te gerichte vragen. Het was subtiel. En daarom gevaarlijk.

In zijn kamer pakte Nelis zijn dagboek. Hij schreef niet over Egypte. Hij schreef over Delft. Over colleges. Over een jongen met nieuwsgierige ogen die luisterde alsof geschiedenis iets was dat je moest beschermen. Hij schreef over twijfel als kracht. Over angst als kompas.

De oude man stond bij het raam. Buiten trok de stad zich niets aan van tijdmechanismen of keuzes.

“Ze zullen proberen het horloge te forceren,” zei Nelis. “Als ze het vinden.”

“Dat kunnen ze niet,” zei de man. “Niet zonder de juiste handen.”

“Dan zullen ze die handen zoeken.”

De man keek hem aan. Zijn ogen waren dieper dan schaduw. “Daarom moet het nu gebeuren.”

Nelis voelde het gewicht van die woorden. Nu. Niet later. Niet wanneer hij terug was. Niet wanneer hij meer wist. Sommige momenten wachten niet tot je er klaar voor bent.

Ze verlieten de stad voor zonsopgang. Niet om te vluchten, maar om iets af te sluiten. Diep in de woestijn, ver van wegen en routes, stopten ze bij een plek die leeg leek. Alleen zand. Alleen stilte.

“Hier kruist het,” zei de man.

Nelis voelde het meteen. De lucht was dunner. Niet kouder. Anders. Alsof de wereld hier even aarzelde.

“Als dit mislukt?” vroeg Nelis.

“Dan mislukt alles,” zei de man. “Maar niet voor lang.”

Nelis glimlachte kort. “Dat is geen geruststelling.”

“Dat is eerlijkheid.”

Hij haalde diep adem en zette een stap naar voren.

“Lucas! Waar ben je?”

De woestijn verdween.

Lucas stond in de deuropening van zijn kamer. Het licht van de gang viel

scherp naar binnen. Zijn naam klonk te luid na al die stilte. Hij antwoordde en sloot de deur weer.

Hij keek naar het dagboek.
De bladzijde was bijna aan het einde.

Dit was het punt waarop opa Nelis wist dat hij niet meer terug kon.
En Lucas wist dat hoofdstuk acht dichterbij kwam dan hij wilde.

8. De Tempel Wordt Wakker

Lucas durfde nauwelijks adem te halen toen hij begon te lezen.
Dit was het punt waar alles samenkwam.

*De plek was leeg.
Maar leegte kan liegen.*

De woestijn lag stil onder een hemel zonder maan. Geen wind. Geen geluid. Zelfs het zand leek te wachten. Nelis stond naast de oude man op een plek die niets voorstelde. Geen tempel. Geen steen. Alleen een cirkel waar de lucht anders aanvoelde, dunner, gespannener. Alsof de wereld hier niet helemaal zeker wist of ze moest bestaan.

“Dit is het kruispunt,” zei de man. “Niet in ruimte. In tijd.”

Nelis knielde en legde zijn hand op het zand. Het was warm. Te warm. Onder zijn hand begon het te trillen, eerst nauwelijks merkbaar, daarna sterker. Het zand week uiteen en maakte plaats voor steen. Ringen kwamen omhoog, één voor één, alsof ze zich herinnerden wat ze ooit waren geweest.

De tempel verscheen niet.
Hij ontvouwde zich.

Het mechanisme lag bloot, groter dan Nelis het zich herinnerde. De ringen draaiden langzaam, zonder geluid. Licht pulseerde door groeven die eerder onzichtbaar waren geweest. In het hart zat de uitsparing. Leeg. Wachtend.

“Ze komen,” zei de man.

Alsof de woestijn zijn woorden bevestigde, klonk er gerommel aan de rand van het licht. Figuren doken op. Lichten. Stemmen. Mensen die niet vroegen of ze hier mochten zijn. Mensen die dachten dat alles te nemen was als je maar snel genoeg was.

“Ga weg,” riep Nelis. “Dit is geen vondst. Dit is een grens.”

Er werd gelachen. Een schot klonk. Te dicht.

De ringen begonnen sneller te draaien.

De oude man stapte naar voren. Voor het eerst rechte hij zijn rug volledig. Zijn jas wapperde, niet door wind, maar door iets dat door hem heen leek te bewegen. Zijn ogen waren niet langer alleen diep. Ze waren helder. Vastbesloten.

“Dit is waarom ik besta,” zei hij. “Om te zorgen dat het hier stopt.”

De lucht brak open. Geen explosie, maar een scheur. Licht stroomde naar buiten alsof tijd zelf ontsnapte. Beelden flitsten. Geen visioenen, maar momenten. Steden die kwamen en gingen. Mensen die nog niet bestonden. Mensen die allang vergeten waren.

Nelis voelde de druk op zijn borst. Dit was te groot. Te veel.

“U kunt dit niet alleen,” schreeuwde hij.

“Ik ben niet alleen,” antwoordde de man. “Ik ben nooit alleen geweest.”

Hij keek Nelis aan. Voor het eerst met iets wat leek op dankbaarheid. “U wist wat u moest doen.”

De achtervolgers deinsden terug. Sommigen vielen. Anderen verdwenen in het licht alsof ze er nooit waren geweest. De woestijn schreeuwde zonder geluid.

Nelis werd achteruit geslagen en kwam hard neer in het zand. Het mechanisme gloeide nu fel, de ringen draaiden zo snel dat ze vervaagden. De uitsparing begon te sluiten. Niet omdat er iets in werd geplaatst, maar omdat het besloot te stoppen.

“Dit sluit zich,” riep de man. “Niet voor altijd. Maar lang genoeg.”

Een laatste lichtflits. Helder. Allesomvattend.

Toen werd het stil.

De woestijn lag er weer. Leeg. Gewoon. Alsof er niets was gebeurd. Geen tempel. Geen mechanisme. Alleen zand en sterren.

De oude man was weg.

Nelis bleef achter, hijgend, met tranen in zijn ogen die hij niet had gevoeld aankomen. Hij wist dat dit het moment was geweest waarop de wereld had kunnen breken. En dat niemand het ooit zou weten.

“Lucas! Gaat alles goed daarboven?”

De sterren doofden.

Lucas zat rechtop in zijn bed, het dagboek trillend in zijn handen. Zijn hart bonsde. Dit was niet zomaar een climax geweest.

Dit was het moment waarop de tijd zelf had gekozen.

En hij voelde het.

Wat er ook nog kwam... alles zou veranderen.

9. Wat De Tijd Terugneemt

Lucas wist dat hij dit hoofdstuk niet in één keer zou moeten lezen. Maar hij deed het toch.

Ik dacht dat het voorbij was.

Ik had ongelijk.

De stilte na de lichtflits was ondraaglijk. Geen wind. Geen insecten. Zelfs de woestijn leek haar geluid kwijt te zijn. Nelis bleef geknield in het zand zitten, zijn handen diep erin gedrukt alsof hij zich moest vasthouden aan iets wat nog echt was. Zijn oren suisdan. Zijn ogen prikten van het licht dat er niet meer was.

Toen voelde hij het.

Een trilling. Niet in de grond, maar in zichzelf.

De oude man stond weer voor hem. Niet verderop. Niet in de schaduw. Vlakbij. Zijn jas hing zwaar om hem heen, maar zijn houding was veranderd. Minder vast. Minder zeker. Alsof iets hem had losgelaten.

“Het sluit,” zei hij. Zijn stem klonk hees. “Maar niet netjes.”

Nelis keek om zich heen. In de lucht, net boven het zand, liep een dunne breuk. Geen scheur die je zag, maar een die je voelde. Alsof de wereld daar even niet wist welk moment hij moest zijn.

“Wat gebeurt er?” vroeg Nelis.

“De tijd corrigeert,” zei de man. “En dat doet pijn.”

De breuk begon te bewegen. Beelden lekten eruit. Geen complete momenten, maar flarden. Een markt. Een oorlog. Een collegezaal in Delft. Een jongen met een horloge in zijn hand. Lucas. Te jong. Te dichtbij.

“Dit mag niet,” zei Nelis scherp. “Hij hoort hier niet.”

“Hij is hier niet,” zei de man. “Maar hij wordt wel gezien.”

De breuk werd breder. Het zand eronder verkleurde, alsof eeuwen tegelijk probeerden door te komen. De lucht trok strak. Nelis voelde druk op zijn borst, alsof iemand hem terugduwde naar een plek waar hij niet wilde zijn.

“U moet weg,” zei de man. “Nu.”

“Ik ga u niet achterlaten.”

De man keek hem aan. Zijn amandelvormige ogen waren nog steeds diep, maar nu lag er iets anders in. Iets menselijks. “Dat hebt u al gedaan,” zei hij zacht. “Eeuwen geleden. En dat was nodig.”

Hij zette een stap naar voren, recht in de breuk. Het licht trok aan hem, niet ruw, maar onvermijdelijk. Zijn jas begon te vervagen aan de randen, alsof hij werd uitgegumd door iets dat hem beter kende dan hij zichzelf kende.

“Luister goed,” zei hij. “Het horloge zal weer tikken. Niet hier. Niet nu. Maar wanneer Lucas klaar is.”

“En u?” vroeg Nelis.

De man glimlachte flauwtjes. “Ik reis altijd mee.”

De breuk sloot zich met een doffe dreun die geen geluid maakte. De lucht ontspande. De kleuren keerden terug. De woestijn was weer woestijn.

Nelis bleef alleen achter.

Hij stond langzaam op. Zijn benen trilden. Dit was geen overwinning geweest. Dit was een prijs. Hij wist dat wat hij had gezien nooit verteld kon worden zonder het te beschadigen. Dat sommige waarheden alleen veilig zijn in stilte.

Terug in Delft, maanden later, stond Nelis in zijn studeerkamer. Het raam stond op een kier. Buiten klonk de stad zoals altijd. Fietsen. Stemmen. Leven. Hij legde zijn hand op zijn bureau en voelde iets kouds.

Het horloge.

Niet het mechanisme. Niet de sleutel. Maar het zakhorloge dat hij kende. Beschadigd. Stil. Zwaar van belofte. Hij pakte het niet op. Hij wist dat het niet van hem was.

Dit hoorde verder.

“Lucas, kom je even?”

Lucas' kamer kwam terug. Het dagboek lag open bij het laatste hoofdstuk. Zijn vingers klemde zich om de rand. Zijn hart bonsde zo hard dat hij even dacht dat hij iets hoorde tikken.

Maar het bleef stil.

Nog wel.

Hij sloeg de bladzijde om.
Hoofdstuk tien wachtte.

En dit keer ging het over hem.

10. Wat Blijft

Lucas sloeg de laatste bladzijde om met een voorzichtigheid die hij niet kende van zichzelf.

Alsof het papier kon breken.

Lucas,

op een dag zal jij je zakhorloge kopen.

Hij las langzaam verder.

De man die het jou verkoopt is een vriend van mij. Sterker nog, hij is familie van ons.

Mocht je hem soms zien wanneer je ergens bent, dan klopt dat. Hij let alleen op je.

Niet om je tegen te houden, maar om te zien of alles goed gaat.

De woorden stonden stevig op het papier, zonder haast. Alsof opa Nelis precies had geweten wanneer dit gelezen zou worden. Niet te vroeg. Niet te laat.

Lucas liet het dagboek zakken en keek naar zijn kamer. Alles stond nog precies zoals het hoorde. Zijn bureau. Zijn stoel. Het raam dat een stukje openstond. Buiten klonk Delft zoals altijd. Rustig. Gewoon. Niemand die wist hoe dichtbij iets groots ooit was geweest.

Hij haalde het zakhorloge uit zijn jaszak en legde het op tafel. Het goud was dof, de deksel licht gedeukt. Het zag eruit als een oud ding.

Onbelangrijk bijna. Lucas wist beter. Hij raakte het niet aan. Hij keek er alleen naar.

Hij dacht aan opa Nelis. Aan Egypte. Aan een tempel die zich had laten zien en weer had gesloten. Aan een man in een lange, bruine jas die al eeuwen meereisde zonder ouder te worden. Niet om te sturen. Alleen om te waken.

“Lucas, ga je slapen?”

Hij antwoordde dat hij zo kwam. Zijn stem klonk normaal. Dat verraste hem.

Toen hij weer alleen was, pakte hij het dagboek nog één keer op. De laatste bladzijde was leeg gebleven, op één zin na, onderaan, bijna alsof die later was toegevoegd.

De tijd vraagt niet om helden, maar om mensen die durven wachten.

Lucas sloot het boek.

Hij begreep nu iets wat hij daarvoor niet had kunnen begrijpen. Dat verantwoordelijkheid niet betekent dat je alles doet wat je kunt. Maar dat je weet wanneer je niets moet doen. Wanneer je iets bewaart. Wanneer je iets doorgeeft zonder het vast te houden.

Het horloge bleef stil op zijn bureau liggen.
En dat was goed.

Buiten ging de stad door. Fietsen reden voorbij. Lichten gingen uit. Mensen sliepen zonder te weten hoe dicht alles ooit bij breken was geweest.

Lucas deed het licht uit en ging op bed liggen. In het donker keek hij nog één keer naar de vage glans van het horloge.

Sommige dingen hoeven niet te tikken om te werken.
Sommige verhalen leven door omdat iemand ze begrijpt.

-Einde-

Nawoord

Dit verhaal begon met een dagboek, maar eindigt niet bij het omslaan van de laatste bladzijde. Want sommige verhalen laten zich niet afsluiten. Ze blijven bestaan, stil en onopvallend, net buiten het zicht.

Lucas en de Tempel Buiten de Tijd gaat niet over het veranderen van geschiedenis. Het gaat over het leren verdragen ervan. Over begrijpen dat kennis macht kan zijn, maar ook een last. En dat verantwoordelijkheid soms betekent dat je iets níét gebruikt, zelfs als je dat zou kunnen.

Opa Nelis koos ervoor om te bewaren in plaats van te bezitten.
De wachter koos ervoor om te volgen in plaats van te sturen.
En Lucas leert dat volwassen worden niet zit in handelen, maar in weten wanneer je moet wachten.

Misschien is dat wel de grootste les van tijdreizen.
Niet dat je vooruit of terug kunt, maar dat elk moment vraagt om aandacht. En om zorg.

Als je dit boek sluit, gaat de wereld gewoon door.
Zoals altijd.

Maar misschien kijk je net iets anders.
En dat is precies de bedoeling.

bedankt voor het lezen.

A handwritten signature in blue ink, appearing to read 'Martin Kruiniger', enclosed within a large, loopy oval shape.

Martin Kruiniger

de Tempel Buiten de Tijd

Wanneer Lucas het dagboek van zijn overleden opa Nelis in handen krijgt, verwacht hij herinneringen. Wat hij vindt, is een geheim dat groter is dan geschiedenis.

In 1950 ontdekte opa Nelis, archeoloog en professor in Delft, diep in de Egyptische woestijn een tempel die niet op kaarten bestaat. Een plek buiten de tijd. Daar stuitte hij op een mechanisme dat mensen in staat stelt door de tijd te reizen, en op een mysterieuze man die al eeuwen meereist om te voorkomen dat het horloge in verkeerde handen valt.

Nelis wist één ding zeker: deze macht mocht nooit misbruikt worden. En hij wist ook wie hij kon vertrouwen.

Terwijl Lucas leest, vervaagt het verleden en wordt hij meegezogen in een gevaarlijk avontuur vol achtervolgingen, verborgen keuzes en een dreiging die nog altijd niet verdwenen is. Want sommige geheimen wachten niet om ontdekt te worden, maar om doorgegeven te worden.

Lucas en de Tempel Buiten de Tijd is een meeslepende young adult-roman over verantwoordelijkheid, familie en de vraag of je alles wat mogelijk is, ook moet willen gebruiken.

